

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΜΠΕΡΑΡ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Βαθύ άπλωνόταν τής νύχτας τό σκοτάδι στό δάσος τών 'Αρ-δενών...

‘Ο Μάντα Σταντέν, ό μάγος, είχε τροβήξει τή σχοινένια σκά-λα, μέ τήν όποιαν άνέβαινε στην σηλιά που κατοικούσε, άπάνω σ’ έναν άπότομο γκρεμό. ‘Ετοιμάζονταν όλας νά κοιμηθί όταν ξαφνικά άκουσε νά τόν φωνάζουν :

— Μάντα, έ, Μάντα !

— Ποιος είν’ έκει ;

— ‘Εγώ, ό ‘Ιάκωβος ό Ζιροντέλ, ό παπουτσιής. ‘Εχω νά σου μι-λήσω. Ρίξε μου τή σκάλα σου...

— Καλά.

‘Ο έπικέπτης, ό όποιο; ήταν άρκετά νέος, βρισκόταν σέ λίγο μέσα στην σηλιά, κοντά στό γέρο μάγο...

— Τι θέλεις από μένα ; τόν ρώτησε αυτός.

— Τή συμβουλή σου και τήν ύποστηρίξι σου. ‘Εχω μιά μεγάλη στενοχώρια. ‘Αν μέ βοηθήσεις θά σου έδωνα...

— Πρώτα άκούει κανείς γιά τή δουλειά κ’ ύστερα κανονίζει ά-νάλογα μ’ αυτήν τήν πληρωμή, ειπε ό μάγος. Πές μου λοιπόν, τί έχεις ;

— Στό χωριό μου εινε μιá κοπέλλα, μιá ραφτρούλα, που τήν λένε Λουσσέτα Μπρονέν.

— ‘Ε, λοιπόν ;

— Τήν κοπέλλα αυτή τήν αγαπώ. Δέν τήν αγαπώ όμως μονά-χα έγω. Εινε στή μέση κ’ ό Μπρούν; Βερνάρ ό ξυλοκόπος. Τήν αγαπούμε κ’ οι δύο μας ένα χωρό τώρα. Αυτή τό ξέρει. Μολα-ταύτα δέν πήρε άποφάσι άκόμα, ποιάν άπ’ τούς δύο πρέπει νά προτιμήσθ. Κάνει τήν κοκέτα. Κάθε φορά που τήν βιάζω νά πη τό «ναί», μου άπαντιά πως «έχει άκόμα καιρό νά σκεφθί γιά παντρεία...» πώς; βλέπουμε άργότερα», κ’ άλλα τέτοια...

‘Αλλά τον νομίζω πως μ’ αγαπά κ’ άλλο-ε πώς; μέ κοιροειδευει. Πρέπει επί τέλους νά διαλέξω έναν άπ’ τούς δύο. Σέ, που είσαι μάγος, ξέρεις κανέναν τρόπο γιά νά τήν άναγκάσουμε νά τό κάνει αυτό ;

— Ξέρω !... Μόνον έγω ξέρω τόν τρόπο που μπορεί ή Λου-σσέτα Μπρονέν νά γίνη γυναικα σου. Για νά γίνη όμως αυτό θά μου δώσεις τώρα άμεσα; δύο σκούδα, κ’ έπειτα, άρα τε-λειώση ή δουλειά σου μέ τόν Μπρούνο, ένα σακκι γουαί !

— ‘Αλήθεια ! Μοι λές αλήθεια ;... Θά γίνη γυναικα μου ή Λουσσέτα ; Πότε ; Πώς ; Πό ε ;

— Γρήγορα, πολύ γρήγορα. ‘Αρκει νά πληρώσης...

— Πολλά μου γυρεύεις, μάγε, όμως χα-λάλι σου τά σκούδα ! Πάρ’ τα !...

‘Ο Μάντα Σταντέν ένδύταξε τά δύο ά-σημένια νομίσματα στό φως τών άστρων, έν-δύταξε ύστερα τά άστρα λίγη ώρα και ειπε :

— ‘Ιάκωβε Ζιροντέλ, άκουσε καλά. ‘Ακου-σε τή συμβουλή του Μάντα Σταντέν, του μάγου. Ξέρεις τό Βάλ-Κρανιού ;

— Τό ξέρω. Εινε ένα όπό τά πιό άγρια βάθη του μεγάλου δάσους, δύο λευγες μα-κρού άπ’ τή τελευταία κατοικία του χοριού.

— Λίγο μαζότερα άπ’ τή πηγή που βρί-σκεται εκεί, εινε ένας κορμός βαλανιδιάς, κομμένος έδω και πολλά χρόνια και ξεχάμενος στή γή. Φαίνεται πως τόν έχουν ξεχάσει οι ξυλοκόποι. Είχαν άρχισει μάλιστα νά τόν σκόζουν στή μέση και μιá σφήνα γεμάτη σκοοιά άπομεινε βαθειά χωμένη μέσα στό σάισμο. Θά πές, λοιπόν, τόν Μπρούνο σ’ αυ-τό έκει τό δέντρο και θά του πής :

— Σύν-τροφε, άφου ή Λουσσέτα δέν άποφασίζει νά πάρη γιά άντρα της έναν άπό τούς δύο μας, άς βάλουμε έμεις κριτή μας τό Θεό. ‘Ας δο-κιμάσουμε τή δύναμη μας. ‘Εκείνος που θά μπορέση μόνο μέ τά χέρια του, χωρίς κανέ-να εργαλείο, νά βγάλη τή σφήνα αυτή άπ’ τόν κορμό του δέντρο, αυτός θά πάρη γυ-ναίκα του τήν όμορφη Λουσσέτα. ‘Ο άλλος θά φύγη άπ’ τό χωριό και ποτέ του δέν θά

γυρίση πίσω !

— Τρελλάθηκες, μάγε, ή μέ κοιροειδείς ; ειπε ό Ζιροντέλ. Δέν ξέρεις πως ό Βερνάρ εινε τό πιό γερό μέσ’ στό χωριό μας παλλη-κάρι ; Πώς θέλεις νά μετρηθώ έγω στή δύναμη μαζί του ;

— ‘Ησύχασε, ‘Ιάκωβε, και θυμήσου καλά τά λόγια του Μάντα Σταντέν, του μάγου. Πήγαινε και μή σέ μέλλει τίποτα. Τήν ώρα που θά γίνεται ό συναγωνισμός αυτός, έγω θά λέω άπό μακρού τά μαγικά μου λόγια, θά κάνω ξόρκια άλάθευτα, κ’ ό Μπρούνο Βερνάρ θά νικηθί. Μέ κατάλαβα ή όχι ;

— Ναί, ναί, σέ κατάλαβα και μέ συμπαθές, καλέ μου Μάντα.

— Σέ συμπαθώ. Και τώρα πές μου, ποτέ λογαριάζεις νά πές μαζί του στό Βάλ-Κρανιού, γιά νά ξέρω νά πώ τά μαγικά μου λόγια ;

— Άδριο κόλας. Μόλις τό προτείνω αυτό στον Μπρούνο, θά πετάξη άπ’ τή χαρά του και δέν θ’ άρνηθί.

— Έπτω άτιμο. Νά πάτε όμως τήν ώρα που θά βγαίνη τό φεγγάρι...

Κι’ άν ό Μπρούνο νικηθί και δέν θέλει νά φύγη άπ’ τό χωριό ;

— Μή σέ μέλλει γιά τίποτε, σου ειπα. Ειν’ όλα δουλειά δική μου !

Τήν άλλη μέρα τό πρωί ό ‘Ιάκωβος Ζιροντέλ, ό παπουτσιής, πήγε στό δάσος που εργαζόταν ό Μπρούνο, ό ξυλοκόπος...

Σκυμένος ό Μπρούνο μπρός σ’ ένα δέντρο χτυπούσε μέ τό μαλατιό του τό χορτό του κορμό, κόβοντάς τον άλύπητα και βα-ρυνασαινόντας σέ κάθε δυνατό χτύπημα : Χάν !... Χάν !... Τό δέντρο έτρεμε ολόκληρο και μεγάλες σκίζες πετιόντουσαν γύρω στον άκούραστο εργάτη. ‘Ο ‘Ιάκωβος Ζιροντέλ στάθηκε, τήν κύτταξε μέ θαυμασμό και τρόμο, άποφασιστικά όμως, έν-πειτα του μίλησε, όπως του είχε πη ό μάγος.

‘Ο Μπρούνο όταν τόν άκουσε του ειπε μ’ έγωιστικό χαμό-γελο :

— Δέν μου λές ‘Ιάκωβε, σ’ όρέσει νά γελούν μέ σένα τό χωριό ; Για νά βάλουμε ένα τέτοιο στοίχημα, πρέπει νά εί-μαστε ίσα τουλάχιστον στή δύναμη...

— ‘Ολος ό κόσμος ξέρει Μπρούνο, πως είσαι δυνατότερός μου, ειπε ό Ζιροντέλ. ‘Ομως έχω έμπιστοσύνη στό Θεό κ’ έ-πιμένω στην ιδέα μου. Δέχσεαι λοιπόν ή όχι ;

— Όστε επιμένεις ;

— Ναί.

— Και δέν θά πής ποτέ σου ότι σέ άδι-κησα έγώ ;

— Ποτέ, μά τήν αλήθεια.

— Τόκα, λοιπόν, τά χέρια, σύντροφε.

Πότε θά πάμε στό Βάλ-Κρανιού ;

— Τό βράδυ. Τήν ώρα που θά βγαίνη

τό φεγγάρι...

— Τό βράδυ !... έχει καλώς...

‘Ολη τήν ημέρα ή άτμόσφαιρα φαινόταν γεμάτη ήλεκτρισμό. ‘Η μπόρα χωρίς άλλο θά έξασπούσε γρήγορα. Όταν ειδη πώς ή θ-ορα πλησίαζε, ό ‘Ιάκωβος, βγήκε άπ’ τό μικρό του μαγαζί και προφυλακικά πήρε τό δρόμο που οδηγούσε προς τό δάσος, χωρίς νά τόν ιδί κανείς.

Είχε προχωρήσει άρκετά, όταν ειδη ότι όλα γύρω του σκοτεινιάζαν. ‘Εσπικωσε τό κεφάλι του και κύτταξε ψηλά. Μαύρα σύν-νεφα έφευγαν στον μπλάβο ουρανό σαν κυ-νηγιήματα. ‘Επειτα άρχισε νά φυσά δυνατός άνεμος.

— ‘Ερχεται ή μπόρα, φηθύρισε. Τέσο τό χειρότερο. ‘Εμπρός ! Πρέπει νά τελειώσουν όλα... ‘Εχω πεποίθησι στην ύπόσχεσι του μάγου...

Τήν ίδια σχεδόν ώρα, λίγο πιό πίσω άπ’ τόν ‘Ιάκωβο, έρχοτανε κ’ ό Μπρούνο. ‘Ετρα-γοδούσε χαροπά... Συλλογίζοταν τήν ό-μορφη Λουσσέτα... ‘Ο, βέβαια θά γινόταν δική του, θά γινόταν γυναικα του ή όμορφη κορη... Πώς μπορούσε ν’ άμφισβάλη γι’ α-υτό ; Του τήν παραχωρούσε άνοητα ό ίδιος ό άντιπαλός του, μέ τό στοίχημα που του

‘Η δύο άρχαϊκές βινιέτες που στολιζουν τά πλάγια τής σελίδος αυτής, ένε κληρονομία άπό τον μεγάλο ‘Ελληνα ζωγράφο κ. Δημ. Γαλένη, τόν ό-ποιο φιλοτέλεσε τής ημέρας αυτές, έπειτα από τό-σων έτών άπουσιαν είς τήν ξένην, τό Ισοτέφανον ‘Αστυ.

πρότεινε...

“Έξαψα μα υπόκοψη βροντή άντήγησης και παρετάθη άρετά δυνταρόλεπτα. ‘Ο Μπρούνο βιάστηκε τώρα περισσότερο... Στο Βάλ-Κρανού άπερίμενε ‘Ο ‘Ιάκωβος, καθίσμενος άπάνω στον κορμό του δέντρου.

Τή στιγμή πού φάνηκε ‘Ο Μπρούνο μέ άστραπή έφώτισε τό δάσος.

— “Έλα νά τελειώνουμε τό γρηγορότερο, ελπε μέ νευρική άνησυχία ‘Ο ‘Ιάκωβος. Φωτιά κι’ άστροπελέκι θά ρίξη ‘Ο ουρανός...

Κεραυνός άπάσιος άνήγησε έκείνη τη στιγμή... ‘Ο Μπρούνο, όμως, ούτε τόν έπρόσεξε. Σκιωτός άπάνω άπ’ τόν κορμό του δέντρου, έξέτασε γιά λίγες στιγμές τήν σκουριασμένη σφήνα. “Επειτα ελπε συγκαταβατικά :

— “Άρχισε συ πώτος, σύντροφε...

‘Ο ‘Ιάκωβος ρίχτηκε άπάνω στον κορμό. Γονατίστας στά χόρτα άρπαξε τήν άκρη τής σφήνας πού έξείχε άπ’ τό έξילו κι’ έβαλε όλη τή δύναμή του γιά νά τή τραβήξη έξω. ‘Η σφήνα όμως δέν έκινήθηκε άπ’ τή θέση της... ‘Ο ‘Ιάκωβος προσπάθησε άκόμη άνώφελα κ’ ύστερα τραβήχτηκε πίσω ακιθωπός. “Ήταν ή σειρά τού Μπρούνο. ‘Ο Μπρούνο έσκυψε στον γέφυρο κορμό, λυγίσε δλο τό κορμό του, κοίτησε τήν σφήνα δεξιά κι’ άρσετόρα κι’ έπειτα γύρεψε νά τήν τραβήξη έξω. Δέν κατάφερε, όμως, τίποτα. “Έτριξε τά δόντια του, βλαστημούσε, ουρλιάζε !... Στο τέλος τραβήχτηκε κι’ αυτός πίσω ξαναμμένος. “Ήρθε τώρα πάλι ή σειρά τού ‘Ιακώβου. “Έσκυψε στή σφήνα και δοκίμασε μύ φορά άκόμη τίς δυνάμεις του, χωρίς όμως έπιτυχία. “Έξαψα, καθώς τραβιόταν και πάλι πίσω φουριασμένος, άκούστηκε ‘Ο κρότος ένός κεραυνού. “Άρχισαν νά πέφτουν μέ όρημη χοντρές σταγόνες βροχής...

— “Έλα, έφώναξε ‘Ο Μπρούνο, καιρός νά τελειώνουμε. Πρέπει νά γυρίσουμε στό χωριό πριν έξασάθη ή μπόρα !

Συγχρόνος έσκυψε, άρπαξε τή σφήνα κι’ άρχισε νά τήν τραβάει μ’ όρημη φρισιώντας, βογγώντας, άσθμαίνοντας. “Έξαψα ή σφήνα έτριξε, μά συγχρόνος άκούστηκε και μία άγρια κραυγή πόνου.

‘Ο Μπρούνο ελχε βγάλει τή σφήνα, τέσσερα όμως άπ’ τά δάχτυλα τού δεξιού χεριού του ελχάν πιαστεί κ’ ελχαν μείνει μέσα στό κλεισμένο σφιχτά άνοιγμα τού ξύλου !...

— Βοήθεια, ‘Ιάκωβε, βοήθεια !... ουρλιάξε ‘Ο Μπρούνο. Βάλε τή σφήνα γρήγορα στό άνοιγμα !... Γρήγορα...

“Η φωνή τού δυστυχισμένου. Ξυλοκόπου χάνοταν μέσα στη θύελλα πού βροντούσε τώρα παντού γύρω...

Τά τρομαγμένα μάτια πού δέν μπορούσαν νά διακρίνουν τόν ‘Ιάκωβο...

Πού ελχε πάει ‘Ο σύντροφός του ; Τρελλός άπό άγρια χαρά, ‘Ο ‘Ιάκωβος, ελχε φύγει γρήγορα πρós τό χωριό, αφήνοντας τόν άντίπαλό του στό φρικτό μουρμούρι...

Τήν άλλη μέρα δλο τό χωριό έμαθε ότι ‘Ο Μπρούνο ελχε έξαφανιστεί. Δώδεκα άνδρες μέ πέντ’ έξη σκυλιά μαζί βγήκαν γιά νά τόν βρούτε.

Ώρες πολλές έβράσταξε ή ‘ρσυνα. “Έκαναν τό δάσος άνω-κάτω. “Έπλησίαζε τό μεσημέρι, όταν έφτασαν στην περιοχή τού Βάλ-Κρανού.

“Έξαψα οι σκύλοι αφήνοντας ένα ουρλιασμα παραμένο χιθχαν πρós τά έμπρός. Τούς άκούούθησαν κι’ οι άντρες και σε λίγο έφτασαν στον τόπο τού φοβερού δράματος.

Τό θέαμα πού ελδαν τότε έμπρός τους τούς έκαμε ν’ ανατριχιάσουν. Πλάι στον κορμό βρισκόταν πεσμένο τό σώμα ή καλύτερα τά λείψανα ένός άντρίου κορμού !... Κόκκαλα κόκκινα άκόμη άπ’ τό αίμα άνακατεμμένα μέ αίματος άλαττα κουρέλλια ρούχων, ένα γυμνό κρανίο χωρίς μαλλιά και χωρίς πρόσωπο, ένα άσφακο χέρι άπλωμένο πρós τόν κορμό τής βάλανιδας μέ τά τέσσερα δάχτυλα κλεισμένα μέσα στη σχοιμή τού καταματωμένου δέντρου !

Οι λύκοι πού ήσαν άφθονοι τήν έποχή έκείνη, ‘Ο φοβερό λύκο τών ‘Αρδεννών, ελχαν περάσει άπ’ έκει τή νύχτα και κατασπάρραξαν τόν δυστυχισμένο Μπρούνο πού ελχε άπομείνει πιασμένος στη σχοιμή τού κορμού.

“Ολοι έπίστησαν πός ελχε συμβεί τυχαιό δυστύχημα. Κανένας δέν ύποκεινόθηκε τόν ‘Ιάκωβο. Κι’ ύστερ’ άπό λίγες μέρες τό χωριό ελχε ξαναύρει τήν πρώτη του γαλήνη !...

— Λουσιέττα, καλημέρα !

— ‘Η μητέρα μου δέν εινε εδω. Τι θέλεις τώρα Ζιροντέλ άπό μένα ;

— Τι δέλο, Λουσιέττα ;

— Ναι, τι θέλεις ;

— Μά μού φαίνεται πός έξέρεις... Εινε καιρός, νομίζω...

— Σου πέρασε ή ιδέα πός μπορώ νά γίνω γυναίκα σου ; Ποτέ ! Μ’ άκούς ; Ποτέ !...

— Μά τώρα πού ‘Ο άλλος...

— Τώρα πού ‘Ο άλλος πέθανε, θέλεις νά πής ; Μά δέν καταλαβαίνεις, λοιπόν τίποτε ; Ζήφον πού είσαι, Ζιροντέλ ! Μά δέν τό

νοιώθεις έπί τέλους πός δέν μπορώ ούτε δική σου ούτε κανένος άλλου γυναίκα νά γενώ, ίσα-ίσα γιати τόν Μπρούνο... γιати τόν Μπρούνο άγαπούσα !

“Ένας λυγμός τή έπνιξε. ‘Ανατινάχθηκε άπότομα άπ’ τή θέση της, προχώρησε κοντά στον ‘Ιάκωβο μέ τά χέρια τετατομένα και σαν τρελλή έφώναξε :

— Πήγαυε !... φύγε ! Νά μη σε δούν ποτέ τά μάτια μου !... Σε έ μισώ... Νάξερεις πός σε μισώ !

“Ο ‘Ιάκωβος ίκίτευσε, έκλαυσε, παρακάλεσε... Μά ή νέα δέν γύρισε νά τού πη ούτε λέξη.

“Έφυγε τότε τρεπατισμένος και προχώρησε σαν κλέφτης περνώντας σύρριζα πός τοίχους. Λίγα λεπτά άργότερα έφτασε στη σπηλιά τού μάγου.

“Ο μάγος άκουσε τό θόρυβο πούχαναν τά βήματά του, τόν ελδε, έννοιωσε πός έχότανε χωρίς νά φέρη τίποτε, τίν άφρηκε ν’ άνέβη άπάνω στη σπηλιά άπ’ τή σκονιένια σκάλα κι’ έλειτα τού ελπε :

— Πός έρχεσαι μ’ άδειανά τά χέρια, Ζιροντέλ ; Πού εινε τά κουκιά ;

— “Έτσι, άπήνησε ‘Ο ‘Ιάκωβος, κοροιδεύεις τους άνθρώπους μέ τά μάγια σου ;

— Ε, πός ; Έκανε έκκληκτος ‘Ο μάγος. Μήπως δέν σ’ έγλύτωσα άπ’ τό φοβερό άντίπαλό σου ; ‘Η ψυχή τού Μπρούνο δέν θά γυρίση ποτέ πίσω...

“Ο Θεός ν’ άναπαύη τήν ψυχή τού Μπρούνο, ελπε άναστενώνοντας ‘Ο ‘Ιάκωβος. Τι μέ νοιάζει όμως έμένα άν έχάθηκε ‘Ο άνθρώπος, άφού ή Λουσιέττα δέν μέ θέλει γι’ άντρα της ;

— Αυτό εινε δουλειά δική σου, καλημέρα μου.

— Μού ύποσχέθηκες όμως πός ή Λουσιέττα θά γινόταν γυναίκα μου...

— Φυσικά !... Σου ύποσχέθηκα νά σ’ απαλλάξω άπ’ τόν Μπρούνο και τό έκαμα. “Ελπίζα πός ύστερ’ άπ’ αυτό θά κατάφερες και συ νά κερδίσεις τή νέα. Μά δέν κατάφερες τίποτα. Κι’ άκόμη δέν μού φερεις ό,τι μού ύποσχέθηκες. Κι’ άκόμη δέν κατηγορείς και μέ βρίζεις...

— Ναι, σε βρίζω μάγες ! Είσαι ένας ψεύτης !

Ελχαν άγριέψει κ’ οι δύο και φοβερίζόντουσαν.

“Οχι μόνο δέν σου δίνω τά κουκιά, έφώναξε άγριεμένος ‘Ο ‘Ιάκωβος, αλλά και θά σου πάρω πίσω μέ τή βία τά όμορφα μου σκούδα !

— Κι’ εγώ θά φωνάξω σ’ όλη τή χώρα πός ‘Ο Μπρούνο δέν ήταν μόνος του στο Βάλ - Κρανού, τό βράδυ πού τριγύριζαν οι λύκοι !

— “Εμπρός άν τοιμάς !

“Ο ‘Ιάκωβος τόν σίμασε άπειληκτως.

“Ο Μάντα Σετανέν τραβήχτηκε πρós τά πίσω και φώναξε :

— Θά πώ σ’ όλο τόν κόσμο πός εσύ εκπίκωσες τόν Μπρούνο !

— Ψεύτη !... Σκάσε !... Θά σπαράξω ή θά σε πνίξω !... Και τά χέρια του άγριεαν τό λαμό του.

Τότε ‘Ο μάγος άνασήκωσε τό ψηλό του σώμα, έπρότεινε τό χέρι του και μεγαλοπρεπής έφώναξε :

— Καταραμείνε !

Τυφλός, τρελλός, άπ’ τό θυμό του ‘Ο ‘Ιάκωβος Ζιροντέλ, δομησε άπάνω στο μάγο. “Ο Μάντα όμως τού έξφυγε άπ’ τά χέρια μέ μία έντελώς νεανική εύκαιρία. “Ο ‘Ιάκωβος ρίχτηκε και πάλι άπάνω του κι’ άρχισε μεταξυ τους άγρια πάλι.

“Άλλοτε ‘Ο ένας κι’ άλλοτε ‘Ο άλλος έξέφευγε άπ’ τόν άναγκαλισμό τού έχθρου του. Καταδιώκονταν όμως πάλι και ξαναπαίνονταν μέ περισσότερη όρη.

Σε λίγο ήσαν και οι δύο τους στο χείλος τής σπηλιάς, στο χείλος τού γκρεμού. “Ο καθένας προσπάθησε νά γκρεμίση κάτω τόν άντίπαλό του. Δέκα λεπτά λυσσοδόνος πάλης έπέρασαν κι’ ‘Ο γέρο μάγος έφάνηκε τέλος νικητής. Ελχε φέρει τόν άντίπαλό του στη θέση πού ένόμιση κατάλληλη, τόν άνασήκωσε και τόν έπέταξε στο γκρεμό !...

“Ο ‘Ιάκωβος όμως έπρόλαβε νά γαντζωθεί άπ’ τά φορέματα τού άντίπαλου του και νά τόν τραβήξη μαζί του.

Τά δύο σώματα έστριφογύρισαν τώρα στον άέρα κ’ εκύλισαν μαζί στο κενό.

Μιά γρηούλα πού περνούσε άπό έκει κοντά μ’ ένα δεμάτι ξύλα στον όμο της, άκουσε τή διπλή κραυγή, ελδε τι έγινε κι’ έκρεξε νά ειδοποιήση τό χωριό. “Ένα πληθός χερσίων έφτασε σε λίγο στο βάθος τού γκρεμού...

“Ο Ζιροντέλ έπρόλαβε πριν ξεψυχήση νά πη όλη τήν άλήθεια και νά δείξη άληθινή μετάνοια γιά τό έγκλημά του...

“Η Λουσιέττα έχτισε ένα μαρμαρίνο μνημα στο μέρος πού φαγόθηκε ‘Ο Μπρούνο άπό τούς λύκους και ύστερα άπό λίγον καιρό κλείστηκε σ’ ένα μοναστήρι.

